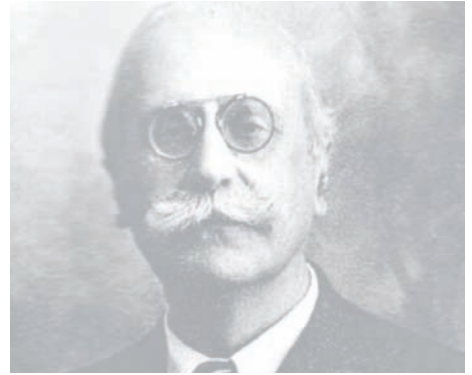

PEP CABALLÉ

Refugis i jardins

CARLES RAHOLA > TEXT

El 8 de febrer de 1938, Carles Rahola va publicar a *L'Autonomista* un article, dels pocs que va escriure durant la guerra, sobre el refugi que l'Ajuntament construïa al Jardí de la Infància. Aquest document va passar a formar part del plec d'acusacions que, després d'un judici sumaríssim, el va dur a la mort. Carles Rahola fou afusellat la matinada del 15 de març de 1939 a Girona.

>> *Refugi del Jardí de la Infància, a Girona.*

Anys enrera, l'Ajuntament construí un petit Jardí per a la Infància en un lloc escaient de la ciutat. Hom hi veia a l'hivern infants que jugaven o vellets que prenien tranquil·lament el sol. Era una nota plàcida, digna d'ésser recollida per un poeta com l'autor dels *Miserables*... Què ha passat, ara? El Jardinet ha desaparegut i hom veu grans munts de terra tot a l'entorn. Uns obrers hi treballen atrafegats: hom diria, de bell antuvi, que fan excavacions a la recerca del passat. Qui hauria pogut preveure, un any i mig enrera, que el que fou construït per a esplai dels infants seria destinat a inajornables necessitats de guerra?...

La gent docta i la gent senzilla creu sovint que no hi ha res de nou sota el sol, que la Història es repeteix, que les coses velles tornen... Certament; allí a la vora hi hagué lluites sagnants en altres èpoques i, a principis del segle passat, en dies oratjosos per Europa com els d'ara, la ciutat hi fou heroicament defensada pels gironins. Després, amb motiu de les guerres civils, es sentien allí les descàrregues dels afusellaments...

Avui, com hem dit, per imperatius indeclinables de la guerra, ha estat destruït

el petit Jardí. En aquell indret on jugaven plàcidament els infants, part de la població civil podrà refugiar-se, com si fóssim en els temps de les cavernes, contra el perill de bombardeig dels qui, en llur follia de sang i destrucció, atempten contra les nostres llibertats i contra la independència de la pàtria que no pot morir.

S'acabarà un dia, tard o aviat, la guerra interminable: s'acabarà amb la victòria de l'Espanya Republicana i democràtica, germana de França i de tots aquells pobles que senten, per damunt de tot, la dignitat d'ésser lliures. I aleshores, en lloc dels refugis que rememoren –en plena civilització!–, èpoques de terror i de salvatgisme refinat, hom tornarà a construir, en aquesta «terra de gestes i de beutat» que és la Girona Immortal, nous Jardins de la Infància, sense plànyer-hi res per als infants... i per a aquells altres infants que són els vellets.

Tornaran a jugar llavors els petits al sol, sobre la sorra neta, enmig de flors i arbusts. Hi haurà uns llibres a mà per als més grans. Regnarà a la nostra terra pau, justícia, llibertat i treball. I hom recordarà de tant en tant aquesta nova guerra d'invasió dels pobles d'Ibèria com un d'aquells pesombres esgarrifosos que no han de tornar mai més.

>> *Fotomuntatge del Jardí de la Infància i l'interior del refugi.*
Fotos: M. DUNEV I PEP CABALLÉ